

на, украси ма да не падна! помогни на слабостта ми! и не ма оставай да са потопя и удава въ пропастьта на отчаяніето! Ти ли си! ти ли си! вечній и непостижимій Боже! ако да пострадамъ іоще хилада пѣти по вече, никоги не ще та забравя, и не ще са отрека отъ тебе! О сладка, небесна и добродетелна сило! да не беше ти, кой би ми раздѣмалъ сърцето? Остави ма да умра отъ гладъ, или отъ каква-да-е друга болестъ, само пресладкото чѣвствоване на добродетельта да неѣмира въ мене. Цюмъ издѣма тѣмъ дѣми, осети са обновенъ и подкрепенъ. О азъ слабодмній! рече въ себе си: бѣа са отъ немило до недраго, а не си надмавамъ за онзи божій челакъ, за онзи премъдръ и ученъ книжовникъ, който знае, що е било предъ създааніето на свѣта, и що ще бѣди подиръ свършаваніето мѣ; за онзи благоглаголивій и сладкоречивій ємиръ, на когото изъ устата тече медъ и мляко; когото азъ заради неговото благодѣаніе и